

MATT
BROLLY

Krimi thriller
s Louisou Blackwellovou

KRVAVÉ STIGMA

K R V A V É
S T I G M A

MATT
BROLLY

KRVAVÉ STIGMA

PŘELOŽILA
DANIELA ČERMÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovi představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Brolly, 2020

Translation © Daniela Čermáková, 2024

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-681-1 (pdf)

Pro Alison

P R O L O G

Jen náhoda je dovedla pozdě v noci na opuštěnou farmu na předměstí Bridgwateru, když už se téměř vzdávali naděje. Detektiv inspektorka Louise Blackwellová a její kolega, detektiv inspektor Finch, klíčoví členové jednoho z vyšetřovacích týmů oddělení vražd, sledovali Maxe Waltona už přes rok.

Na puch toho místa Louise nikdy nezapomene. Farmu tvořila řada železných stodol, a poté co vstoupili do jedné budovy, ucítila nepředstavitelný zápach rozkladu a desítek let tlejícího hnoje. Podlaha jako by se pohybovala, když přešla baterkou po hromadách plných různé havěti. Musela se odvrátit, protože se jí zvedl žaludek.

„Louiso,“ ozval se Finch tlumeným, vyčerpaným hlasem.

Louise se snažila potlačit nevolnost a otočila se za ním. Finch stál v jednom koutě stodoly, se světlem namířeným na těla pohřešované matky a dcery.

Louise zavolala na stanici.

Správně by měli zůstat na místě a počkat na posily, jenže Finch nehodlal promarnit příležitost. „Ty to jdi zkontrolovat dozadu,“ zašeptal.

Ani Louise se nechtělo čekat. Pronásledovali toho zvráceného parchanta už přes rok, a jestli je pořád ještě tady,

pak ať se propadne, jestli tu bude jen tak postávat a nechá ho pláchnout. Rychle vykročila ven a obešla stodolu. Chladný noční vzduch nijak nezmírnil puch rozkladu ulpívající jí na oblečení a pokožce. Měla pocit, jako by jí zalezl do nosu a úst a zakořenil v ní. Baterkou mířila před sebe a sledovala nerovnou cestičku vedoucí za budovou. V tu chvíli zahlédla v ruinách farmářského domku záblesk světla. Objevil se, když zahrula za roh, a osvětlil prostor za popraskanými okny.

„Někde tam je,“ oznámila Finchovi do vysílačky, než vytáhla pistoli. Po Waltonově posledním vraždění, hrůzné střelbě v docích v Bristolu, dostali střelné zbraně. Louise s nimi uměla dokonale zacházet, ale stejně jí pistole v ruce připadala zvláštní.

„Procházím teď zadní částí stodoly,“ sdělil jí Finch.

Louise poskočil pulz, když se dveře otevřely a světlo z Finchovy baterky prořízlo tmu, než se objevil jeho stín. „Kde?“ zašeptal, s vlastní zbraní v pravé ruce.

Louise kývla k hlavnímu domu. „Zpředu nebo zezadu?“ špitla.

Když se ohlédla zpátky, byla to její největší chyba. V tu chvíli se neměli rozdělit, bez ohledu na riziko, že vrah uprchne.

„Ty si vezmi zadní část,“ rozhodl Finch.

„Měli bychom nahlásit, že jsme ho našli.“

Finch vyrazil k domu. „Není čas,“ ucedil potichu.

Louise zaváhala.

„Tak už pojď.“

Zavrtěla hlavou a oznámila svou pozici a situaci na stanici, než se vydala do zadní části farmářského domu.

Když zahnula za roh, noha jí podklouzla po mokré, kluzké zemi. Baterkou mířila dolů. Pole za domem představovalo pohřebiště zemědělských strojů se zrezivělým kombajnem uprostřed. Obrovským strojem prorůstaly vinná réva a plevel, jako by se ho snažily držet na místě a vtahovat do země. Za polem se rozkládala zalesněná oblast a Louise se otrásla při pomyšlení, kolik těl v té pustině nejspíš najdou.

Zadní dveře farmářského domu zaskřípaly a Louise se otočila na místě, zbraň namířenou před sebe, jak ji učili. Nikdo tam ovšem nestál. Nechtěla volat na Finche pro případ, že by tím prozradila jeho pozici, a tak zdráhavě vykročila.

Zápach v domě připomínal oděr rozkladu ve stodole. Její žaludek už si na něj ale trochu přivykl. Finch by mohl být v nebezpečí, a tak se kradla podél zdí, uši našpicované na sebemenší zvuk. Zajistila přízemí, jak jen to šlo. Paprsek baterky odhaloval další hromady neidentifikovatelné hmoty.

„Finchi,“ zamumlala potichu, když seshora zaslechla zvuk rozbíjejícího se skla. Neztrácela čas, rozběhla se k dřevěnému schodišti a pravá noha jí uvízla v díře jednoho ze schodů. Než se jí podařilo vysvobodit, málem si zlomila kotník.

„Poslední pokoj po tvé pravici,“ ozval se Finchův hlas. „Myslím, že je ozbrojený,“ dodal.

Louise se teď v pokleku plížila po podestě na chodbě k Finchovi, který Waltonovi nařídil, aby vyšel ven. Vrah neodpověděl.

„Jdu dovnitř,“ oznámil jí Finch.

„Nikam nám neuteče, Time. Můžeme počkat. Posily brzy dorazí,“ namítla Louise, ale sama už cítila, že je na

to pozdě. Finch nebude chtít čekat. Měl vyšší cíle než jen dopadnout vraha. Toužil po slávě a Louise pochopila, že ji chce všechnu pro sebe.

„Kryj mě,“ nařídil a přešel přes práh.

Pak se všechno seběhlo příliš rychle. Finch ve dveřích zakopl a Louise se přikrčila, když po ní postava v rohu něco hodila. Nato Finch zařval: „Má zbraň!“

O OSMNÁCT
MĚSÍCŮ
POZDĚJI

1 . K A P I T O L A

Geoff Simmons uvázal člun a klopýtal do kopce, kde ve spěchu zakopával o vlastní nohy. Skoro zmeškal příliv, ale konečně se sem dostal. Zastavil se na vrcholku úbočí a znovu popadl dech. Na osamoceném místě si připadal v bezpečí. Stále pociťoval mírnou bolest a uvažoval, jak dlouho s ním ještě zůstane. Jiné bolístky chápal – zhmožděné rameno, ztěžklé nohy – ale hlodavé svírání v žaludku se tak snadno vysvětlit nedalo.

Jeho náhradní domov ho volal, ale bude muset počkat. Místo toho se vlekl přes pustou pláň malého ostrůvku, dokud se z šera brzkého úsvitu nevynořila silueta pevniny. Z batohu vytáhl dalekohled, zastavil a sesul se na vlhkou zem. Dlaně ho svrběly, a tak si sundal kožené rukavice, aby se poškrábal na zjizvené kůži. Uši mu naplnil zvuk vln narážejících do skal pod ním.

Z místa, kde seděl, nepředstavovala pevnina nic víc než pouhý stín – skvrnku přítmí tu a tam osvětlenou pouličními lampami. Ve Weston-super-Mare strávil celý svůj život, přesto cítil větší spřízněnost s malou hroudou skály, na níž právě seděl. Klid a mír, jež zažíval na ostrově, mu na pevnině chyběly. Nebyli tu skoro žádní lidé – v této části roku byl ostrůvek opuštěný – na rozdíl od Westonu, kde

se hemžili po městečku jako mravenci. Dokonce i nyní skrz mlhu rozeznával obrysy rybáře kráčejíciho po pobřeží k ustupujícímu moři. Geoff si upravil dalekohled a zaostřil na jeho siluetu. Nevybral si na rybaření nejvhodnější chvíli – kvůli nastávajícímu odlivu už za chvíli nedokáže vyhodit návnadu tak daleko, aby dopadla do vody – Geoffa to však vůbec nepřekvapilo. Při rybaření na moři nešlo jen o chycení ryby, a tak předpokládal, že rybář hledá stejný klid, jaký momentálně zažíval on na ostrůvku.

V každém případě ten muž brzy poslouží jeho účelu.

Geoff sevřel dalekohled, když se rybář prudce zastavil a upustil náčiní. Na vteřinu se domníval, že se muž otočí a uteče od toho, co se nacházelo jen pár metrů před ním, a slyšel sám sebe, jak ho vybízí, aby šel dál.

Čas se zastavil, zatímco se muž rozhlédl do všech stran, než se začal sunout dál. Geoff se soustředil jen na tu postavu, jako by mu měla zmizet, kdyby ji ztratil z dohledu. Zjistil, že zadržuje dech, když muž padl na kolena, a pak vzduch z Geoffových plic unikl tak hlasitě, až se lekl, že ho uslyší na pevnině.

Teprve tehdy posunul dalekohled tak, aby se na zlomek vteřiny soustředil na to, co rybář objevil.

Je to úleva, co cítí? Bolest v jeho žaludku spíš však ještě zesílila, když se vydal přes keřiky pivoňky korálové – Steep Holm spolu se sousedícím ostrovem Flat Holmem bylo jediné místo v Británii, kde rostly – k místu vyhloubenému do vápencové skály. Táta mu ho ukázal, když mu bylo teprve šest. Bylo to jejich tajemství, které si až do doby před pár dny nechával pro sebe. Během let tu strávili spoustu nocí, kempovali nedaleko zastrčeného koutku, protože

ani jeden nechtěl použít úkryt ve skále. Na tomhle se nic nezměnilo. On sám v té malé jeskyni nebude nikdy spát a k táboření stále používal svůj jednomístný stan. Nyní tam ovšem někdo byl.

Paprskem baterky našel svázanou postavu, která mrkala do světla, jako by ji načapal při něčem špatném. Geoff uvolnil roubík a nalil do otevřených úst vodu jako víno při svatém přijímání.

„Nemusíš to dělat,“ řekla postava.

Zjistil, že je jednoduché ignorovat zvuky, které ten člověk vydává. Jeho slova splynula s hlukem štěbetajících racků a jemným hučením moře. Geoff mu dovolil ještě pár doušků vody, než vrátil roubík na své místo. Muž zmateně a vyděšeně třeštil oči.

Než ho Geoff odvalil zpátky do jeskyně, ukázal svému vězni obětinu, kterou mu pak nacpal do kapsy umazaných kalhot.

Tlustý zrezivělý hřeb celý od krve.

2 . K A P I T O L A

Při loučení byly oči její neteře plné slz, když se k ní Louise Blackwellová sklonila. „Uvidíme se příští víkend,“ ujistila ji Louise, ale Emily plakala dál.

„Nemohla bys tu zůstat?“ špitlo děvčátko, kterému bylo před třemi týdny pět let.

Louise se kousla do rtu a snažila se ovládnout emoce ve svém hlase. V bratrově bytě byl volný pokoj, ale kdyby zůstala, všechno by se jenom zhoršilo. „Dnešek jsem si moc užila, ale teď se musím vrátit do práce.“

„Chytat zlé lidi?“

Louise líbla neteř na tvářičku a přivinula si ji k sobě. „Chytat zlé lidi.“

Před odchodem ještě nakoukla do obýváku. „Tak já už jdu, Paule,“ oznámila bratrovi.

„Jo, jo.“ Paul se na ni ani nepodíval, a dál se soustředil na fotbalový zápas na obrazovce.

V ruce držel skleničku červeného vína, nyní prázdná lahev stála na příborníku.

„Nechceš, abych tu ještě zůstala?“ zeptala se Louise, ale jakmile jí ta slova vylétla z pusy, okamžitě jich litovala.

Paul se před odpovědí napil vína, červená tekutina mu ulpěla na rtech. „Myslíš si, že se nedokážu postarat

o vlastní dceru?“ odsekl jeho oblíbenou frází, kterou Louise v posledních dvou letech slyšela bezpočtukrát.

Věděla, že nemá smysl se s ním dohadovat. „No, víš, kde mě najdeš.“

Paul něco zabručel a vrátil se k fotbalu.

Když otevírala vstupní dveře, Emily se držela jejího kabátu tak silně, že by Louise neteř nejradši zvedla a vzala si ji domů. „Budeš v pohodě,“ řekla a jemně se z dívčinych prstíků vyprostila. „Běž se připravit do postýlky. Táta ti určitě přečte pohádku, až skončí fotbal.“

Emily sešpulila rtíky, než si povzdechla. To gesto bylo tak srdcervoucí a skoro dospělácké, že Louise v duchu proklela svého bratra za to, že ji dostal do téhle situace, navzdory všemu, co ho postihlo. Před dvěma lety jeho žena Dianne zemřela pouhé dva týdny poté, co jí byla diagnostikována rakovina kůže – a tato smrtelná nemoc nakonec připravila Louisu nejen o Dianne, ale i o bratra.

Znovu neteř políbila, načež za sebou zavřela dveře.

V autě pak seděla a čekala, až topení vyžene chlad říjnového vzduchu, který ji studil až do morku kostí, a snažila se nepodlehnout nutkání vrátit se do bratrova bytu. Místo toho poslala zprávu matce, která bydlela jen deset minut odsud, a požádala ji, aby za Paulem ještě před spaním na chvíliku zašla.

Cesta po dálnici M5 do Louisina nového domova ve Weston-super-Mare byla vždycky obtížná, a to nejen proto, že musela opustit Emily. Pokaždé, když mířila na jih, pryč z velkoměsta, které milovala, cítila hluboký pocit ztráty kvůli své staré práci ve vyšetřovacím týmu. Přestože se oficiální ústředí pro oblasti Avonu a Somersetu

nacházelo v Portisheadu, většina práce na oddělení vražd probíhala v Bristolu.

Most Avonmouth signalizoval, že opouští město, a ohlašoval jiný svět. Pod betonovým přejezdem dřepěl na vodách řeky tanker. Louise si představila hlubiny, které udržují plavidlo na hladině, a nálada jí ještě víc poklesla. Mohla zůstat v Bristolu a každý den dojíždět. Bylo však jednodušší žít ve Westonu než neustále pendlovat tam a zpátky.

O čtyřicet minut později sjela z dálnice a zdolala krátkou vzdálenost do svého nového domova ve Worlu na předměstí Westonu. Z náhlého impulzu si tam pronajala jednu část dvojdomku s dvěma ložnicemi, když se dozvěděla o přeložení z oddělení vražd. Bungalov kdysi patřival postarší dámě, která nedávno zemřela, a její rodina se ho s radostí zbavila za levný měsíční nájem. Nebylo to zrovna místo, kde by si sama sebe představovala v osmatřiceti. Podle všeho byla ve čtvrti o dobrých třicet let mladší než všichni její sousedé.

Soused ve vedlejším domku, starší muž, kterého znala jen jako pana Thorntona, zrovna vyhazoval odpadky do popelnice, když vykročila po kamenné cestičce k domu. Stařík si ji měřil podezřívavým pohledem a na její „dobrý večer“ jen stroze přikývl.

Jakmile otevřela dveře bungalovu, uvítal ji zápach něčeho vlhkého a neidentifikovatelného – jakýsi pižmový, nakyslý odér. V Bristolu žila v udržované garsonce na předměstí Cliftonu a při té vzpomínce sebou trhla, zatímco míjela vybledlé květinové tapety v malé chodbičce vedoucí do obývacího pokoje.

Tohle bydlení bylo pokání, které si na sebe uvalila sama. Garsonku v Cliftonu by si stále mohla dovolit, ale přesvědčila sama sebe, že musí žít ve městě, v němž pracuje, a že Bristol musí zůstat minulostí. Louise pípla v telefonu zpráva, že se rodiče večer plánují zastavit u Paula. Takže ona si teď může konečně odpočinout, než bude muset ráno vyrazit do práce.

K večeri si ohřála kuře na kari z mrazáku a snědla ho u televize. Zatímco přepínala mezi programy, které se daly v neděli večer očekávat, snažila se nehlobat nad svou situací.

Uvažovala, že zavolá detektivu seržantovi Thomasi Irelandovi, kolegovi z týmu ve Westonu, jediné osobě, se kterou v posledním roce a půl navázala aspoň nějaký vztah, jenže to nebylo možné z mnoha důvodů, především kvůli tomu, že byl ženatý a právě teď bude doma se svojí rodinou. Místo toho se tedy osprchovala a lehla si do postele s rozečtenou knížkou, když jí dorazila další textovka.

Očekávala ji, ale ze slov *skryté číslo* se jí jako vždycky rozbušilo srdce. Zpráva byla naprosto neoriginální. Od svého přeložení z Bristolu před osmnácti měsíci dostávala něco podobného skoro každý večer.

Doufám, že budeš mít krásné sny, Louise.

Objímám.

Vynadala si za to, jak se jí třese ruka, a udělala to co vždycky. Vytáhla zápisník a poznamenala si tu zprávu – datum a čas –, než blok odložila a přepnula mobil do tichého režimu.

3 . K A P I T O L A

Louise se s trhnutím probudila v šest ráno a sáhla po mobilu pro případ, že by jí znovu napsal. Skoro ji zklamalo, když byl displej prázdný.

Za třicet minut už odcházela do práce. Z bungalovu se vydala po staré mýtné cestě podél pobřeží ke Kewstoku a na westonské nábřeží dorazila ze severu. V dětství sedávala na zadním sedadle auta s Paulem a rodiči vpředu, když jeli po stejné silnici. Pamatovala si na ten pocit dychtivého očekávání, zatímco táta řídil auto v úzkých zákrutách, na nervózní vzrušení se směsicí strachu, když hleděla na vysoké srázy útesů. Nejvíc její odchod z Bristolu pocítili právě rodiče. Otec se dosud nesmířil s nespravedlností toho, co se stalo, a pokaždé, když se viděli, jí navrhoval, aby policii žalovala. Byla z toho také frustrovaná, ale musela si počkat na svoji šanci. Nezapomněla na to, co se jí stalo, ani neodpustila těm, kteří za to mohli. Taky na ně dojde, ovšem prozatím musí žít dál a pokračovat v tom, co zbylo z její kariéry.

Slunce vycházelo zpoza černých mraků, jež se kupily na horizontu. Projela kolem staromódních průčelí hotelů a zanedbaného hřiště na minigolf vpředu, načechř zaznamenala špinavě hnědou pláž. Chvilu, kdy viděla příliv, by

spočítala na prstech jedné ruky. Vždycky jako by byl někde v dálce – za vrstvami písku a bláta a křiklavým Grand Pier dominujícím celému nábřeží – tmavá voda jako by od města neustále couvala.

Různými jednosměrkami rychle mířila do vnitrozemí, pryč od zábavních heren, kaváren a barů, tmavých a prázdných, jako by byly opuštěny před dávnou dobou, načež se znovu vynořila na nábřeží. Zastavila proti Kalimeře – řecké restauraci, do které chodívala skoro každý den. V tuhle ranní hodinu to bylo jediné místo, kde už měli otevřeno. Každé ráno ji obsluhovala stejná žena, majitelka podniku. Byla to krásná čtyřicátnice, tmavé vlasy nosila pevně stažené z tváře a nikdy se s Louise nijak zvláště nevybavovala. Tak jako vždy přijala její objednávku – Louise pila jen černou kávu – a beze slova ji položila na pult.

Louise si vzala hrnek a posadila se k oknu, aby se mohla dívat přes ulici na nábřeží, což mívala ve zvyku od prvního dne, kdy začala pracovat ve Westonu. Do začátku směny jí zbývala ještě hodina a tohle byla jediná chvilka, kterou měla během dne jenom pro sebe. Malá restaurace představovala její oázu klidu. Obvykle byla jediným zákazníkem a ta samota jí poskytovala prostor naplánovat si den, než bude muset řešit v kanceláři tisíc věcí najednou. Od příjezdu do Westonu se zabývala především řízením protidrogových týmů. Severní Somerset patřil v oblasti užívání drog k jedné z nejhorších částí země, takže značnou část jejího času zabíraly menší gangy, které infiltrovaly přímořské městečko. V poslední době se hodně soustředila na příliv nových syntetických drog, kvůli nimž tu zemřeli během dvou měsíců už tři občané. Ve Weston-super-Mare se nacházela více než

desetina všech léčeben v zemi, což Louisu neustále ohromovalo. Jenže navzdory vyléčeným narkomanům neustále rostla i poptávka po drogách a dealeri měli prě.

„Děkuju,“ řekla Louise a položila na pult přesně odpočítané peníze. Vyšla z restaurace, aniž by obdržela jakoukoliv odpověď, a o pět minut později už byla v práci.

Stanice se nacházela v bílošedé budově vedle radnice, jen kousek od nábřeží. Příští rok se to tu uzavře a většina personálu se přesune do nově vybudovaného policejního „centra“ nedaleko Louisina bungalovu ve Worlu. Louise zaparkovala a cestou na oddělení kriminální policie kývla na pár kolegů. Přestože už tu pracovala osmnáct měsíců, většina lidí na stanici si od ní stále udržovala odstup kvůli její minulosti. Šlo o drobné náznaky – rozhovory ustaly, když vstoupila do místnosti, a lidé okolo si začali vyměňovat významné pohledy –, přesto si jich většinou všimla. Louise se tím nehodlala trápit, netrvala na tom, aby ji přijali, ovšem postrádala tempo své předchozí práce. Byla zvyklá na rušnou kancelář, se spoustou detektivů pracujících na četných případech, jenomže tady všechno plynulo o něco pomaleji. Když však dnes ráno vešla na oddělení, připadal jí rozdíl v atmosféře takřka hmatatelný. Působilo to tu úspěchaněji než obvykle, policisté a administrativní pracovníci byli ve střehu a soustředění.

Simone, vedoucí kanceláře, se u ní zastavila, než vůbec došla ke svému stolu. „Volala jsem ti. Vrchní inspektor Robertson tě chce okamžitě vidět,“ oznámila jí žena, která měla ve tváři neustále rozladěný výraz.

Louise zkontrolovala telefon – na displeji měla upozornění za posledních dvacet minut na pět zmeškaných

hovorů – a v duchu si vynadala, že zapomněla telefon přepnout z tichého režimu. Kabelku hodila na stůl a vyrazila uličkou hanby do kanceláře vrchního inspektora Robertsona. Několik kolegů ustalo v činnosti a dívalo se za ní.

„Pane,“ ohlásila se formálně, protože jí to za daných okolností připadalo nejvhodnější.

Detektiv šéfinspektor Robertson k ní vzhlédl od obrazovky počítače a zíral na ni. Pocházel z Glasgow, ale ve Westonu už strávil dvacet let. „Rušná noc, co?“ prohodil se silným přízvukem, který nezmizel ani po letech strávených v západní Anglii.

„Ztlumený telefon.“

Robertson nadzvedl obočí. „Posaďte se,“ vybídl ji.

„Co se děje, Iaine?“ zeptala se Louise. Ulevilo se jí, že ji nepokáral za ty zmeškané hovory.

„Na pláži bylo nalezeno tělo. První člověk od nás se tam dostal ráno v půl šesté, krátce předtím, než jsme vám začali volat.“

Louise se zadívala na hodiny na zdi: sedm patnáct.

„Tělo?“ zeptala se a ignorovala jeho nepřítliš jemné rýpnutí.

„Žena, věk šedesát osm, nalezena rybářem. Vypadá to, že tu máte konečně vraždu.“

Přesněji vzato to od přeložení do Westonu nebyl její první případ vraždy. Jako vedoucí vyšetřovatelka vedla vyšetřování případu, v němž manžel zabil svou manželku při hádce kvůli jejímu domnělému cizoložství. Muž se na místě přiznal, takže vyšetřování skončilo ještě dřív, než začalo. Tohle by mohlo být něco jiného, blíž k její práci v Bristolu, a tak se cestou k nábřeží neubránila známému přívalu vzrušení.

Technici z výjezdové skupiny vztyčili v jižní části přístavní hráze bílý stan, který povlával ve větru vanoucím z pláže. Nacházel se asi dvě stě metrů od promenády, přičemž moře bylo vidět o dalších dvě stě metrů dál.

Ve vzduchu byly cítit síra a zahnívajících mořské řasy. Vítr roznášel zrnka písku, která ji štípala ve tváři, zatímco přecházela přes suchou část pláže k navlhlé blátivé břecce v místě, kde stál stan. V dálce za stanem vystupoval z moře obrys země, ostrov Steep Holm – kousek zapomenuté skály, na němž ještě nebyla, přestože strávila na jihozápadě celý svůj život.

Pozdravila uniformovaného policistu, který hlídal vstup, a vešla do stanu. Na druhém konci zahlédla oběť. Ucítila příval známých pocitů, když si oblékala bílý ochranný oblek. Pachy a zvuky místa činu, netrpělivé očekávání a adrenalin nutící ji jít dál, takže v podstatě ani nevnímala, že se blíží k mrtvému tělu. Nikdy úplně nepochopila, jak ta směsice emocí funguje, ale byla za ně vděčná.

Když vykročila k tělu, zatočila se jí hlava. Zaskočilo ji, jaké je v obleku horko a jaký nepříjemný nasládlý pach se kumuluje v přečpaném stanu, a tak se zarazila na místě a bojovala proti vlně nevolnosti stoupající jí do krku. V myšlenkách se vrátila ke svému poslednímu případu vraždy.

Případu Maxe Waltona se s posedlou urputností věnovala dva roky a právě kvůli němu skončila ve Westonu. Připadalo jí, jako by přímo tady ve stanu cítila pachy opuštěné prasečí farmy. Ten puch jako by jí ulpěl na pokožce a ještě i teď naplňoval nos, takže málem zase vyběhla ven.

Kolegové na ni zírali a Louise vycítila, že myslí na to samé: Tohle je její první opravdový případ vraždy od té

noci, kdy udělala, co považovala za nutné. Vnímala jejich nedostatek důvěry, zatímco se silou vůle přibližovala k oběti a do nohou se jí vracela jistota.

S většinou lidí se znala, ale přesto se představila. „Inspektorka Louise Blackwellová, vrchní vyšetřovatelka. Co jste zjistili?“ zeptala se a potěšilo ji, že její hlas zní silně a vyrovnaně.

První promluvil patolog z hrabství, Stephen Dempsey. „Ale ne, inspektorka Blackwellová, dostala jsi případ na starost?“

Přikývla a věnovala mu formální úsměv. Před svými kolegy zněl panovačně a odměřeně, ale Louise se tím nenechala vyvést z míry. Byl sebejistý jenom na oko. Skutečný Stephen Dempsey byl nejistý a rozpačitý a dlouho to svoje divadýlko předstírat nedokázal. Zrudly jí tváře, když si vybavila, jak to o něm zjistila.

Oběť, Veronica Lloydová, ležela na zádech, pokožku měla bílou jako stan kolem ní kromě několika černo-fialových skvrn na různých částech těla. Patolog ukázal na zbytky ženiny pravé ruky. „Docela masakr,“ prohlásil celkem zbytečně. „Ta nebožačka má spoustu zranění, všechna byla způsobena nedávno. Nohy má na mnoha místech rozmlácené a na ramenech vážné odřenininy. Zdá se, že byla svázaná,“ dodal s prstem namířeným na hluboké otláčeniny na ženiných kotnících a zápěstích. Vypadalo to, jako by se jí do kůže a masa zařízlo pevně utažené lano nebo drát.

Navzdory řezným ranám nebylo na místě činu moc krve, ačkoliv se mohla vsáknout do vlhkého písku pod ní. To Louisu přivedlo k nápadu. „Někdo ji přesunul?“

„Dobrý postřeh, inspektorko Blackwellová. Podle známek posmrtné promodralosti na přední části těla usuzuju, že s ní někdo po smrti manipuloval.“ Dempsey ukázal na ženino pravé zápěstí. „Tady vrah přeřízl její vřetenní tepnu. Takže kolem ní musela být spousta krve. Musíme vzít vzorky okolního písku, až ji zvedneme. S její dlaní si dal docela práci,“ dodal a zvedl ruku oběti. Spodní část byla rozcupovaná na kousky. „Řekl bych, že ji probodl od sud až k zápěstí. Později budeme vědět víc.“

Nevolnost se vrátila, a tak se Louise přesunula do kouta a předstírala, že kontroluje telefon.

Před očima jí bleskl obraz Maxe Waltona vteřinu předtím, než ho zastřelila. Musela vynaložit veškerou sílu vůle, aby zůstala ve stanu ještě pár minut. Snažila se potlačit klaustrofobii, nechápala, co se to s ní děje, zatímco sledovala, jak technici fotí a natáčejí místo činu. Oči upírala na oběť a nutila se prozkoumat každý milimetr těla té nebohé ženy, až už to déle nevydržela. Cestou k východu se střetla s pohledem jednoho z policistů, načež vrazila do silné plachty dveří a konečně uvítala přívál chladného vzduchu.

Pomalou si svlékla oblek, třebaže by ho ze sebe nejraději strhala. Nevolnost ustoupila a pach hnijícího masa a prasečích výkalů zeslábl. „Musíme tuhle oblast rozšířit,“ nařídila jednomu ze strážníků. Momentálně se policejní páska rozpínala jen padesát metrů od stanu.

„Jak daleko?“ zeptal se vysoký muž, jehož znala jen jako Hughese. Vyslovil tu otázku s náznakem netrpělivosti a Louise ho probodla přísným pohledem, jímž dala jasně najevo svou nespokojenost.

Moře u horizontu jako by zmizelo a zanechalo za sebou jen zdánlivě nekonečnou vrstvu bahna. Navzdory ruchu na pláži byla oblast opuštěná. Louise se rozhledla po širokém pásu vlhkého písku a uvažovala, proč vrah zanechal tělo právě tady.

„Chci nechat vyklidit celou pláž,“ oznámila.

„Celou pláž?“ vyhrkl Hughes a jeho překvapený výraz působil téměř komicky.

„Ano, celou pláž. A tím myslím úplně celou. Je to pro vás velký problém, konstáble Hughesi?“

Hughes se zamračil a pohlédl na jednoho ze svých kolegů stojících před stanem na stráži. „Ne, madam,“ odvětil a očima zalétl k pláži.

„Dobře, tak se do toho pusťte.“

Louise se otočila kolem dokola a kromě policistů napočítala na pláži další čtyři lidi. Věděla, že je nejspíš přehnané požadovat vyklizení celého prostoru, ale přezíravý výraz v Hughesových očích ji rozčílil. Když se v městečku rozkoukala, zničená z toho, co se stalo v Bristolu, dovedla nejspíš neschopnost lépe tolerovat, než když působila v týmu na oddělení vražd. Byla tehdy otřesená událostmi, jež vedly k jejímu přeložení do Westonu, následky Waltonova případu, a teprve nedávno přijala celý rozsah toho, jaký měl na ni odchod dopad. To se teď bude muset změnit a přimět neochotného poldu k troše práce navíc byl jen malý krůček. Nebyl přece vrchol léta, kdy by pláž praskala ve švech.

Hughes předával její instrukce kolegům a Louise rychle vykročila dál od stanu. Byla ráda, že se může od dění uvnitř trošku vzdálit. Vydala se podél širokého pruhu písku

do oblasti, kde mohla parkovat auta. Na tuhle zvláštnost Westonu si pamatovala už z dětství a udivilo ji, že vozidla mohou stále zajet až na pláž. Její otec kdysi vtipkoval, že vjede autem přímo do moře. Později mu mohli Louise a Paul sedět střídavě na klíně a držet volant, zatímco vůz poskakoval po písku a jejich matka se strachovala na sedadle spolujezdce.

Její vzpomínky na Weston byly vždy plné slunce, jako by se přímořské útočiště jejího dětství nacházelo v nějakém karibském ráji. Předpokládala, že rodiče si pro jejich jednodenní výlety vybírali vždy slunečné dny, ovšem vlhká šedivá větrná pláž, po níž se ploužila nyní, byla tak odlišná od jejích dětských zážitků, že si tu připadala jako poprvé v životě.

Zastavila se u vyvýšeniny několika písčných dun. Po stejných kopečcích se vlekli s Paulem, se sluncem pražícím jim na hlavy, zatímco zdolávali jeden svah za druhým. Teď jako by duny ztratily svou sílu.

Vypadaly spíš jako malé hroudy a Louise zauvažovala, jestli je během času mořské vlny neodplavily.

V myšlenkách se však vyhýbala tomu, co ji trápilo nejvíc.

Během svého působení u policie už viděla horší věci než tělo Veroniky Lloydové. Věci, na které nikdy nezapomene, a i když byla zranění té nebohé ženy příšerná, už si na taková místa činu zvykla. Nebo si to alespoň myslela. Od odchodu z Bristolu už přece jen uplynulo osmnáct měsíců, takže za tu dobu možná zchoulostivěla. Částečně to vítala. V den, kdy ji pohled na oběť vraždy neznepokojí, bude dnem, kdy by měla z práce odejít. Přesto ji její reakce zklamala. Zejména se potvrdilo, že se z incidentu

s Maxem Waltonem dosud nevzpamatovala, ani ze vzta-
hu s policistou, s nímž v té době byla.

Vylezla na písčnou dunu. Rozčílilo ji, že je po tom krát-
kém výstupu tak zadýchaná. Rozhlédla se po pláži. Předsta-
vila si zranění Veroniky Lloydové, hluboké řezné rány na
zápěstích, pohmožděnou pokožku na ramenu a rozdrčené
kosti na nohou. Prodrala se vinnou révou a ostružiníkem
za dunami a shlédla na zelenou plochu golfového hřiště
za pláží. Osamělý golfista položil míček na odpaliště, ně-
kolikrát se cvičně rozmáchl, načež trefil míček, který tvrdě
přistál na greenu a odkutálel se do bunkeru.

Odvrátila se a zamyslela se nad tématem, jemuž se sna-
žila vyhýbat.

Vrchní inspektor Finch.

I když si to nechtěla připustit a předstírala, že na tom
nezáleží, byla to právě vzpomínka na Finche, co spustilo
její reakci ve stanu. Timothy Finch, jak nenápadné jméno.
V Bristolu začali přibližně ve stejnou dobu a posledních pět
let pracovali v týmu na oddělení vražd společně jako kolego-
vé, inspektoři i občasní milenci. Všechno se vracelo zpátky
k Finchovi. Teď to bylo naprosto jasné, došlo jí to zlomek
vteřiny poté, co byl vyřešen případ Walton. To, jak s ní ma-
nipuloval, jak ji vedl cestami, jež by si sama nikdy ne zvolila.

Louise už nikdy nezjistí, jestli si Finch doopravdy mys-
lel, že Walton drží tu noc zbraň v ruce, nebo jestli to na ni
jen mazaně nenastražil. Tehdy nezaváhala ani na vteřinu.
Viděla těla ve stodole, Walton už předtím pistoli použil
a Finch jí tvrdil, že ten chlap je má na mušce. Namířila
vlastní zbraň na nejasnou postavu a třikrát vypálila. Si-
lueta se okamžitě zhroutila k zemi.

Zatímco vyšetřovali to zabití, Louise byla postavena mimo službu. Waltonova DNA se našla úplně všude. Nezvratně mu připsali všechny oběti a čtyři další těla, jež našli v lese za farmářským domem. Pro některé byla hrdinka. Zabila chladnokrevného vraha. Ale pro jiné zastřelila neozbrojeného člověka. Prosila Finche, aby řekl pravdu. Jenže ten chlap byl skvělý herec, to mu nemohla upřít. Pokračoval v přetvářce, i když byli sami.

„Je mi líto, Louiso, ani jednou jsem neřekl, že by měl v ruce zbraň,“ namítal tak přesvědčivě, že mu na to skoro sama skočila.

Jenže pak ho v její nepřítomnosti povýšili na detektiva šéfinpektora a všechno to do sebe zapadlo. Rozhodně to celé nemohl naplánovat, a kdyby nezakopl, mohl to být on, kdo by vystřelil na neozbrojeného člověka. Pak ale uviděl příležitost a skočil po ní. Oba často vtipkovali, že budou stát při povýšení proti sobě, ale Louisu by ani ve snu nenapadlo, že by dokázal být tak bezohledný.

Nakonec oddělení vnitřní kontroly rozhodlo, že se jednalo o usmrcení z nedbalosti, ale vzhledem k okolnostem a navzdory Finchově svědectví proti ní usoudili, že střelba byla oprávněná. Naneštěstí však byl vrchní konstábl, a především jeho zástupce Morley, jiného názoru. Už měli plné zuby negativní pozornosti médií, kterou případ vzbuzoval, a tak jí důrazně doporučili, ať uváží přeložení do Westonu.

Se vším by se smířila, i se svou úlohou v událostech, jež skončily Waltonovou smrtí na té usedlosti, jen kdyby ji Finch nechal na pokoji. Jenomže už uběhlo osmáct měsíců a on jí stále dýchal za krk. Po povýšení ji okamžitě odstříhl a postaral se o její přesun do Westonu. Přesto

mu to nestačilo. Právě Finch jí psal každou noc. Neměla samozřejmě žádný důkaz, na to byl příliš opatrný, ale nikdo jiný to být nemohl.

A teď tohle. Skoro rok a půl ho neviděla, ale stále ho nedokázala vyhnat z hlavy. Šlo o to, jak pracoval, o drobné manipulace a projevy síly. Měla ho prokouknout už tehdy – přátelé ji před ním varovali –, jenže své intuici nevěřila.

V tom stanu se jí neudělalo špatně kvůli tomu, co viděla, nebo dokonce kvůli tomu, co se stalo v domě Maxe Waltona. Reagovala tak kvůli Finchovi, kvůli tomu, k čemu ji přiměl, a vlivu, který nad ní dosud měl.

No, k čertu s tím, pomyslela si a sledovala golfistu, jak třel míček krčkem hole a zahrál soket. Bylo na čase, aby se v životě posunula dál a aby Finch dostal to, co si zaslouží.

4 . K A P I T O L A

Eileen Boswellová s radostí vyrazela každý týden na svou pouť, tedy na brzké ranní procházky do své jediné práce. Mohla by jezdit autobusem, k tomu luxusu se uchýlovala, když do městečka dorazila zima, nedosáhla však jednaosmdesáti let tím, že by vždy volila tu nejsnazší cestu. Pokaždé chodila stejně, dolů po schodech na parkoviště u vlakového nádraží a pak po stezce podél pobřeží.

V cornwallském městečku St Ives strávila celý svůj život. Za tu dobu se místo změnilo k nepoznání, ale jak tak kráčela sama za zvuků vln pleskajících do přístavní zdi, připadala si zase jako malá holčička. Co jen by dala za to, aby měla znovu takovou energii a pružné tělo, aby mohla udělat to co před všemi těmi lety: skočit po hlavě ze zdi do nádherně čistých vod. Nahrabila se a uchechtla. Možná že jednoho dne právě tohle udělá. Nechá vodu, aby to s ní skoncovala.

Dnes ale ne. Dnes se musí dostat do domu pana Lanegana. Přestože byl o dobrých deset let mladší než ona, nedokázal se o sebe postarat sám. Každý týden jí dal pár liber a ona mu za oplátku poklidila. Peníze nebyly důležité. Díky práci měla důvod vyjít z domova, a když byl pan Lanegan ve formě, býval z něho dobrý společník.

Eileen sešla z nábřeží a vydala se krátkým svahem ke kinu, kde se naštěstí nepotulovali žádní turisté. Přešla kostkami dlážděnou třídu, a když míjela obchody se surfařským vybavením a nové rybí restaurace, pomlaskávala si pro sebe. Před kinem se zastavila a zamžourala na křiklavé plakáty, zatímco se snažila popadnout dech. Kopeček jako by byl každý týden prudší. Pohled jí padl na autobus, který přijel k nedaleké zastávce.

Před stářím člověka nikdo nevaruje – zvláště ne staří lidé. Její matka a babička se dožily devadesátky, a ani jednou si na nic nepostěžovaly. Trpěly stejně jako ona? Když se vlekla do kopce, slyšela, jak jí vržou kosti, a to, co zbylo z jejích svalů, ji bolelo s každým vynuceným krokem.

Cestou proti ledovému větru uvažovala o Terrenceovi. Od jeho posledního telefonátu už uběhlo šest měsíců, a to si tehdy povídali ani ne pět minut. Nemohla se mu divit. Měl teď vlastní rodinu a žil v jiné zemi. Děti mají vyrůst a odstěhovat se, ne snad? Naučila ho nezávislosti, takže by ji mělo těšit, že si žil po svém.

Ale stejně. Svá vnoučata viděla jenom jednou a ani po tom setkání na ni nikdy neměli čas. Lety z Austrálie jsou příliš drahé, vysvětloval Terrence. Jednou dokonce sebrala odvalu a zašla do cestovky, kde zjistila, že měl pravdu. Od té doby sice šetřila, ale s penzí už nevystačila tak jako dřív, a dokonce i s uklízením jí ke zpáteční letence chybělo několik stovek liber.

Znovu se zastavila u požární stanice, než zahnula doleva a zamířila do dalšího kopce k domu pana Lanegana. Překvapilo ji, když po zazvonění nikdo neotevřel. Pan Lanegan měl rád svoje pohodlíčko. Obvykle měl připravený

ten svůj nóbl kávovar a při příchodu jí nalil šálek. Vždycky se zeptal, jak se jí daří, co během týdne dělala, a přitom se usmíval. *Ach, ten jeho úsměv*, pomyslela si, když šmátrala v igelitce a hledala klíče.

Už to bylo dlouho, co musela dveře otevírat sama, takže si ani nepamatovala, který z mnoha klíčů na kroužku – hromadila klíče stejně jako roky – je od domu pana Lanegana. Zkoušela jeden po druhém, zima zhoršovala její artritidu, zatímco se třesoucí rukou snažila trefit do zámku. Konečně objevila ten správný a odemkla, pokožka jí mravenčila chladem.

„Haló,“ zavolala do chodby, sundala si kabát a pověsila ho na háček u dveří. Její hlas se odrazil ode zdi a byla tu zima, jako by pan Lanegan nezatopil. „Haló,“ vykřikla znovu. Zaváhala, než vešla do kuchyně, v níž trávil pan Lanegan většinu času. Zamračila se na prázdný prostor, zklamaná pohledem na kávovar, který stál na kredenci čistý a prázdný.

Nejspíš mi zapomněl říct, že dneska nebude doma, blesklo jí hlavou. Ze skříňky pod dřezem si vzala čisticí prostředky. Bylo to ale zvláštní. Za posledních deset let si nepamatovala, že by pan Lanegan nebyl doma, když přišla. Vydrhla dřez, přičemž zaznamenala, že je čistší než obvykle, načež se s menší vervou než obvykle pustila do podlahy.

Při úklidu obývacího pokoje se ze všech sil snažila ignorovat upřený pohled Ježíše Krista na obrovském krucifixu, který dominoval celé místnosti, a snažila se zjistit, co jí dělá starosti. Zjevně jí chyběl její ranní šálek kávy, ale hluboko uvnitř věděla, že je za tím něco víc. Nechtěla si to přiznat, odmítala z toho dělat vědu, ale považovala pana

Lanegana za svého jediného přítele. Na tenhle den se těšila celý týden a přetrpěla dlouhou cestu do kopce, protože ta k tomu všemu patřila. Těch pár hodin, které trávila s panem Laneganem, byly její největší radostí, a teď bude muset čekat další týden, než ho znovu uvidí, další týden bez přátelského poklábosení.

Tentokrát v domě uklidila mnohem rychleji. Nepanoval tu obvyklý nepořádek, takže skončila o dobrou půlhodinu dřív. Oblékla si kabát a napsala panu Laneganovi vzkaz, že se uvidí příští týden a že jí může dát peníze až pak.

Podívala se na termostat, že by něco provedla s tou zimou, ale zmátl ji digitální displej, a tak to nechala být. Zamkla a vydala se na cestu, přičemž zašeptala: „Uvidíme se příští týden.“

5 . K A P I T O L A

Než se Louise vrátila ke stanu, vyklizená oblast se rozšířila a na promenádě se shromáždil dav lidí. Bez váhání vešla dovnitř, vděčná za to, že už ví, co ji předtím trápilo. V duchu si připomněla, že je tady nejzkušenější policistkou, a s profesionálním klidem sledovala, jak odnášejí tělo Veroniky Lloydové. Dempsey tu byl prozatím se svým průzkumem hotový.

„Stephen, na slovíčko,“ řekla patologovi, který si balil vybavení.

Dempsey se usmál a Louise ucítila bodnutí viny kvůli tomu, jak chladně se k němu chovala po jejich společné noci. Oplýval jistou nevinností, která by jí za jiných okolností možná připadala roztomilá.

„Nějak rychle jsi odsud zmizela, Louiso. Je všechno v pořádku?“

„Všechno je v pohodě, Stephen. Pitva má nejvyšší prioritu.“

„Kdepak už jsem to slyšel?“

Louise se na něho pousmála. „Jdi se podívat ven na ten dav lidí. Obávám se, že ta vražda způsobí poprask. Rychlost bude přínosná pro nás pro oba.“

Dempsey jí věnoval další úsměv a chtěl něco dodat, ale pak zaváhal. „Udělám, co budu moct,“ slíbil a vyšel ze stanu.